

Je hoort best vaak mensen zeggen: ik ben niet gelovig, ik maak mijn eigen keuzes. Daar zit een beeld van geloof en kerk achter dat inhoudt dat geloof je je *vrijheid* en *zelfstandigheid* afneemt. Dat er in de kerk mensen staan die niet willen dat je zelf nadenkt of keuzes maakt.

Nu horen we in de kerk natuurlijk wel regelmatig over *geboden die van God* komen en waar we ons aan moeten houden. Zoals ook vandaag. Aan de lezing van vandaag gaat een lange rij geboden vooraf, die door God aan Mozes worden gegeven om ze door te geven aan de Israëlieten. Maar in de aansporing die erop volgt, en die we net hoorden, worden een paar kenmerken genoemd van die geboden, die ons te denken geven over geluk, voorspoed, en wat goed leven nu inhoudt.

De geboden van God, zo hoorden we, staan niet op afstand van ons leven, maar hebben er alles mee te maken. Er klinkt dreiging van tegenspoed en zelfs dood, maar daar staan voorspoed en leven tegenover. En centraal staat: *kies het leven!* De geboden zijn bedoeld als richtingaanwijzers die de weg wijzen naar leven en voorspoed. Daarom zijn ze dichtbij, omdat ze met ons concrete leven en daarmee ook met onze eigen ervaring ervan te maken hebben, in verbondenheid met je omgeving.

Nu we op weg zijn naar Pinksteren, mogen we de geboden van God in relatie zien met onze eigen ervaring. Pinksteren is het feest van de Geest van God, die heel dichtbij is, die in ons wil wonen.

In een oude tekst wordt over de Geest van God gezegd dat die 'het leven geeft'. En u weet misschien dat het woord 'geest' in het latijn *spiritus* is, waar onze woorden *inspiratie* en *spiritualiteit* van zijn afgeleid: *dat wat je van binnen beweegt*. De geest van God heeft dus te maken met leven en met inspiratie, met je innerlijk aanvoelen en overwegen, in relatie tot de woorden uit de bijbel.

Zoals de geboden in de bijbel bedoeld zijn als een uiterlijk kompas, zo is de Geest een innerlijk kompas dat ons, door onze eigen ervaringen en aanvoelen en overwegingen, wil leiden naar voorspoed en leven.

We kennen, denk ik, allemaal wel de ervaring dat regels die je worden opgelegd je kunnen knechten en klein houden. Regels op je werk, de vaak onuitgesproken regels binnen je familie of vriendenkring, je relatie en ja, ook in de kerk: ze kunnen knellen. In het licht van de doelstelling van de geboden waarover we hoorden, dat ze leven geven, mogen we ons dagelijks leven bevragen:

- ☑ Waar ervaar ik leven en inspiratie, niet alleen voor mezelf maar ook voor mijn omgeving? En waar niet?
- ☑ Welke regels en geboden spelen er in mijn leven een rol? En knellen die, of inspireren ze?
- ☑ Welke keuzes kan ik maken om meer het leven te kiezen?

Woorden en geboden uit de traditie kunnen, in relatie tot je innerlijke beleving, helpen om jouw eigen inspiratie op het spoor te komen en vandaag moedigen ze aan daar ook voor te kiezen. We maken individuele keuzes, en kunnen tegelijkertijd ook veel leren, als we de inspiratie van anderen kunnen zien en er blij om kunnen zijn. Je kunt ook niet zomaar voor een ander bepalen welke levensweg of keuzes de juiste zijn. Wat goed is voor de een is niet per se goed voor een ander. *Geïnspireerd leven vraagt daarom niet alleen ruimte voor jezelf maar ook voor een ander.*

Als we regels en geboden kunnen zien en overwegen als *niet bedoeld om elkaar mee te knechten of elkaar mee om de oren te slaan*, maar als **woorden die leven en inspiratie willen openen**, voor jezelf en voor anderen, zouden wij er dan niet juist vrijere mensen door worden?

Amen